

ΣΥΝΟΨΗ ΤΟΥ ΣΚΕΠΤΙΚΟΥ ΤΗΣ ΑΙΤΗΣΗΣ ΑΝΑΣΤΟΛΗΣ

(Να συμπεριληφθεί στο φάκελο, ως καταγραφή της προφορικής μου κατάθεσης κατά την εκδίκαση της προσωρινής διαταγής και ως υπόμνημα κατά την εκδίκαση της αιτήσεως αναστολής)

Σύμφωνα με το ιστορικό, (Β΄ μέρος της αίτησης ανακοπής) στις 31/7/14 έλαβα ατομική ειδοποίηση ληξιπρόθεσμων οφειλών μου προς την εφορία, με αναγραφή ενός ποσού οφειλής, δίχως αιτιολογία και δίχως προηγούμενη ειδοποίηση, ή κοινοποίηση πράξεων καταλογισμού και βεβαίωσης. Κατόπιν αιτήσεώς μου για διερεύνηση της υπόθεσης, η αρμόδια Δ.Ο.Υ. Κατερίνης με παρέπεμψε προς απόκτηση πλήρους γνώσεως στη «Συγκεντρωτική Εικόνα ατομικών οφειλών μου» της ιστοσελίδας του taxisnet, της ΓΓΔΕ του ΥΠΟΙΚ, και στους λογαριασμούς της ΔΕΗ. Μετά από διερεύνηση, διαπίστωσα πως παραπέμπομαι σε ανυπόστατα διοικητικά έγγραφα, νομικά ανίσχυρα λόγω μη τήρησης των προβλεπόμενων από το «νόμο 3979/2011 για την Ηλεκτρονική διακυβέρνηση», που λόγω της εκτελεστότητάς τους παραδεκτώως προσβάλλονται με ανακοπή.

Παράλληλα, μελετώντας τους νόμους, διαπίστωσα ότι οι προσβαλλόμενες πράξεις βασίζονται σε ανίσχυρες νομοθετικές διατάξεις, λόγω του ότι αντίκεινται προς διατάξεις υπερνομοθετικής ισχύος, απορρέουσες από το Σύνταγμα και το Διεθνές Δίκαιο, θίγοντας ένα πλήθος συμφερόντων και ατομικών δικαιωμάτων μου, θίγοντας μέχρι τον σκληρό πυρήνα των αναφαίρετων ατομικών δικαιωμάτων, που συνίσταται από το δικαίωμα της ζωής, της ελευθερίας και της περιουσίας. Κατόπιν μελέτης διαπίστωσα, ότι δια των προσβαλλόμενων πράξεων, μου επιβάλλεται ένα πλήθος φορολογικών επιβαρύνσεων, που σύμφωνα με τον Κώδικα Φορολογίας Εισοδήματος, αποτελούν στο σύνολό τους «φόρους χωρίς αντικείμενο». Καθώς επίσης ότι δεν υπάρχει ένας ευρύτερος Κώδικας Φορολογίας στον οποίον υπάγονται, και ότι επιβάλλονται ως προσωρινά επείγοντα μέτρα, βάσει μιας περίπλοκης νομικής ατασθαλίας, που πλέον έχει γίνει μόνιμη, δημιουργώντας ένα νέο νομικό και φορολογικό καθεστώς, που δεν έχει ακόμη μελετηθεί από τους νομικούς και δεν έχει δημιουργηθεί πάγια νομολογία. **Ότι από το 2011 έως σήμερα, είχα απωλέσει κάθε δυνατότητα αντίδρασης, ως υποκείμενος στο «δόγμα του σοκ», που ορίζεται από τους ειδικούς ως ένα ψυχαναγκαστικό οικονομικοπολιτικό σύστημα, δια του οποίου οι «οικονομικοί δολοφόνοι», καθιστούν υποτελή τους τα ανεξάρτητα κράτη. Ότι η Ελλάδα είναι πλέον χώρα υποτελής των «οικονομικών δολοφόνων της», και ότι οι κάτοικοί της έχουν απωλέσει κάθε δυνατότητα αντίδρασης, ως θύματα περίπλοκων μεθόδων πολιτικοοικονομικού ψυχαναγκασμού.**

Κατόπιν ενδελεχούς έρευνας, διαπίστωσα ότι το νέο φορολογικό σύστημα που μας επιβλήθηκε από το 2011, του οποίου αποτελώ θύμα και εκ του οποίου προκύπτουν στο σύνολό τους οι προσβαλλόμενες διοικητικές πράξεις, **παρουσιάζει σοβαρές νομικές πλημμελίες ως προς τον τρόπο κοινοποίησης των νόμιμων τίτλων οικονομικής απαίτησης, καθιστώντας αυτούς ακυρωτέους. Και ζητώ την ακύρωσή τους, βάσει νομικών πλημμελειών και του γεγονότος ότι από την έκδοσή τους έως σήμερα, υπήρξα θύμα ψυχαναγκαστικού κρατικού πολέμου έχοντας απωλέσει κάθε δυνατότητα κατανόησης και αντίδρασης, με αποτέλεσμα να λάβω αποδεδειγμένα πλήρη γνώση του περιεχομένου των προσβαλλόμενων πράξεων στις 31/07/2014, όταν άρχισε η προθεσμία της υπό εκδίκαση ανακοπής. Ημερομηνία από την οποία έγινα και πάλι ψυχολογικά, νοητικά και βουλευτικά υγιής, χάρη στο γεγονός**

ότι έλαβα επιτέλους μία νόμιμη μορφή κοινοποίησης εκφράζουσα τη βούληση του Κράτους, δυνάμενη να προσβληθεί στα διοικητικά δικαστήρια, και δυνάμενη να μου παράσχει, την επίσης απωλεσθείσα δυνατότητα δικαστικής προστασίας.

Επειδή η διερεύνηση της βασιμότητας των λόγων της ανακοπής προϋποθέτει ενδελεχή έρευνα, η αίτηση αναστολής εστιάζεται στην παρουσίαση του ουσιαστικότερου εκ των προβαλλόμενων λόγων, προκειμένου να αποδειχθεί ότι είναι προδήλως βάσιμος. Περαιτέρω αποδεικνύεται το γεγονός ότι η εκτέλεση των προσβαλλόμενων πράξεων θα προκαλέσει στον αιτούντα ανεπανόρθωτη βλάβη. Η αποδεικτική διαδικασία ανάγεται σε επίπεδο συνταγματικού δικαίου, καθώς η επιχείρηση κατάλυσης του Συντάγματος από τη νομοθετική και την εκτελεστική εξουσία τίθεται ως ο βασικότερος λόγος κατάθεσης της αίτησης ανακοπής, προκειμένου δια της ανακοπής των προσβαλλόμενων πράξεων να ανακοπεί η καταλυτική προς το Σύνταγμα δράση.

Επειδή, το εξεταζόμενο αντικείμενο της αίτησης, ορίζεται ως ένα «νέο νομικό και φορολογικό φαινόμενο» (κεφ. Α.1.1.) συνέπεια του οποίου αποτελούν οι προσβαλλόμενες πράξεις, τυγχάνει, ως πραγματικό και ως αυτονόητο γεγονός, να μην υπάρχει πάγια νομολογία. Παρ' όλο που σύμφωνα με την απόφαση 496/2011 της επιτροπής Αναστολών του ΣτΕ, «περίπτωση πρόδηλης βασιμότητας συντρέχει **ιδίως όταν** το ένδικο βοήθημα βασίζεται σε πάγια νομολογία ή σε νομολογία του ΣτΕ», η προϋπόθεση αυτή δεν μπορεί να αποκλείει τη βασιμότητα, ενδίκων μέσων με αντικείμενο, πρόσφατες πράξεις της νομοθετικής και εκτελεστικής εξουσίας, που δεν έχουν ακόμη τεθεί υπό δικαστική κρίση. Η διευκρίνιση «ιδίως όταν», αφήνει ανοιχτό το ενδεχόμενο και σε άλλους τρόπους απόδειξης της πρόδηλης βασιμότητας των προβαλλόμενων λόγων.

Στην προκειμένη περίπτωση, είναι προδήλως βάσιμη η ισχύς των διατάξεων του Συντάγματος, και συγκεκριμένα η ισχύς του άρθρου 120 παρ. 4 που ορίζει ότι:

«Η τήρηση του Συντάγματος επαφίεται στον πατριωτισμό των Ελλήνων, που δικαιούνται και υποχρεούνται να αντιστέκονται με κάθε μέσο εναντίον οποιουδήποτε επιχειρεί να το καταλύσει με τη βία.»

Είναι προδήλως βάσιμο το γεγονός, ότι δια του άρθρου 120, ανατίθεται ένα είδος ελεγκτικής εξουσίας στους Έλληνες που διαθέτουν πατριωτισμό, βάσει θεμελιώδους συνταγματικού δικαιώματος και θεμελιώδους συνταγματικής υποχρέωσης με υπεραυξημένη νομική ισχύ, ως είδος ενάσκησης καθήκοντος. Η υποχρέωση ενάσκησης καθήκοντος με στόχο την προστασία του Συντάγματος, από ενδεχόμενη επιχείρηση κατάλυσής του, ορίζεται σαφώς και από την παρ. 2 του άρθρου 120, που υποχρεώνει όλους τους πολίτες να σέβονται το Σύνταγμα και μόνον τους νόμους που συμφωνούν με αυτό. Εμμέσως, δια της παρ. 2, τίθεται και η υποχρέωση μη σεβασμού προς τους νόμους που δεν συμφωνούν με το Σύνταγμα και κατά συνέπεια άρνησης εκτέλεσης αυτών και των συναφών πράξεων της διοίκησης. Η άρνηση εκτέλεσης διάταξης μη συνταγματικής, αποτελεί έναν διαρκή τρόπο προστασίας του Συντάγματος, από επιχείρηση κατάλυσής του.

Η υποχρέωση ενάσκησης καθήκοντος που αποβλέπει στην προστασία του Συντάγματος, έχει εξ' ορισμού υπερνομοθετική ισχύ για όλους τους Έλληνες που διαθέτουν πατριωτισμό, και υπεραυξημένη ισχύ για τους δημοσίους υπαλλήλους,

βάσει του άρθρου 103 του Συντάγματος, που υποχρεώνει τους κρατικούς λειτουργούς, υπό την έννοια της οφειλής, να έχουν «πίστη στο Σύνταγμα». Η πίστη, είναι μία αμιγώς θρησκευτική έννοια, που οφείλουν αποκλειστικά οι κρατικοί λειτουργοί λόγω της ιδιότητάς τους. «Πίστη» σημαίνει, αποδοχή δίγως ενδεδειγμένη έρευνα. Πουθενά στο Σύνταγμα δεν αναφέρεται, υποχρέωση πίστης στους νόμους. Εξ' αυτού προκύπτει, ότι σε κάθε διαπίστωση διενέξεως, μεταξύ νομοθετικής και Συνταγματικής διάταξης, η θέση του κρατικού λειτουργού, οφείλει να τάσσεται σαφώς υπέρ της Συνταγματικής διάταξης, με πίστη και με έλλειψη σεβασμού, προς το νόμο που προκάλεσε τη διένεξη. Εξ αυτού προκύπτει, το δικαίωμα άρνησης εκτέλεσης του νόμου, στα πλαίσια ενάσκησης, της κατ' άρθρον 120 παρ. 4 θεμελιώδους συνταγματικής υποχρέωσης και κατ' άρθρον 103 υπαλληλικής υποχρέωσης.

Σύμφωνα με το άρθρο 24 του δημοσιοϋπαλληλικού κώδικα ν. 3528/2007

«Ο υπάλληλος είναι εκτελεστής της θέλησης του Κράτους, υπηρετεί μόνο το Λαό και οφείλει πίστη στο Σύνταγμα και αφοσίωση στην Πατρίδα και τη Δημοκρατία» (Δεν τίθεται καμία αναφορά, για πίστη στους νόμους). Παρόλο που κατά το άρθρο 19 ο κρατικός λειτουργός ορκίζεται «υπακοή στο Σύνταγμα και στους νόμους» κατά την άσκηση των υπαλληλικών καθηκόντων του, στην παρ. 3 του άρθρου 25 του ίδιου νόμου, ορίζεται ότι υποχρέωση εκτέλεσης αντισυνταγματικών νόμων δεν υφίσταται ακόμη και κατόπιν διαταγής ανωτέρου: *«Αν η διαταγή είναι προδήλως αντισυνταγματική ή παράνομη, ο υπάλληλος οφείλει να μην την εκτελέσει και να το αναφέρει χωρίς αναβολή»*. Εξ' αυτών, επειδή είμαι Έλληνας Πολίτης «που διαθέτει πατριωτισμό» και δημόσιος υπάλληλος, προκύπτει ότι δεν υποχρεούμαι να εκτελέσω νόμους κατά την κρίση μου αντισυνταγματικούς και οφείλω, να αναφέρω αυτό χωρίς αναβολή.

Με την αίτηση ανακοπής μου ζητώ να κριθεί από την αρμόδια αρχή, το γεγονός ότι δεν εκτέλεσα νόμους κατά την κρίση μου αντισυνταγματικούς, που αφορούν τις προσβαλλόμενες πράξεις, και αναφέρω αυτό χωρίς αναβολή (εμπρόθεσμα). Η νομιμότητα της πράξης μου, είναι προδήλως βάσιμη, και για το λόγο αυτόν, η εκτέλεση των αντισυνταγματικών διατάξεων που δεν εκτέλεσα πρέπει να ανακοπεί έως ότου προκύψει η οριστική δικαστική κρίση.

Επιπλέον δια του άρθρου 120 παρ. 4, γεννάται η θεμελιώδης υποχρέωση, αντίδρασης με κάθε μέσο, σε περίπτωση που κατά την έστω και πιθανολογούμενη επιχείρηση κατάλυσης του Συντάγματος, ασκείται βία, ή απειλή βίας. Οι περιπτώσεις επιχείρησης κατάλυσης του Συντάγματος, αναφέρονται σαφώς δια του άρθρου 134 και 134Α του Π.Κ., ως περιπτώσεις προσβολής του Πολιτεύματος. Στην περίπτωση (α) της παρ. 2 του άρθρου 134 Π.Κ. εμπίπτει η περίπτωση *«επιχείρησης με βία ή απειλή βίας»*, ενώ διευκρινίζονται ως παρεμφερείς με την *«κατάλυση»* οι όροι *«αλλοίωση»*, *«απενεργοποίηση, διαρκώς ή προσκαιρώς»* του δημοκρατικού πολιτεύματος που στηρίζεται στη λαϊκή κυριαρχία. Η επιχείρηση, ή αλλοίωση, ή απενεργοποίηση, διαρκώς ή προσκαιρώς των θεμελιωδών θεσμών και αρχών του πολιτεύματος, αποτελεί προσβολή αυτού και έγκλημα εσχάτης προδοσίας, προς αποφυγή του οποίου, οι Έλληνες που διαθέτουν πατριωτισμό, κατ' άρθρον 120 παρ. 4 Σ, οφείλουν, *«δικαιούνται και υποχρεούνται»*, να αντιδρούν με κάθε μέσο.

Είναι προδήλως βάσιμο εδώ, ότι λόγω της υπεραυξημένης τυπικής ισχύος του άρθρου 120 Σ, που μάλιστα αποτελεί τον σκληρό πυρήνα του Συντάγματος μαζί με τα

άρθρα 1 και 2, νόμοι καταστολής του δικαιώματος αντίδρασης με κάθε μέσο, υπό τις ανωτέρω προϋποθέσεις, καθίστανται νομικά ανίσχυροι και κάθε επιχείρηση καταστολής παράνομη. Δια του άρθρου 134 Α του Π.Κ., ορίζονται με απόλυτη σαφήνεια οι θεμελιώδεις αρχές και θεσμοί του Πολιτεύματος, που αν επιχειρηθεί, από οποιονδήποτε, συμπεριλαμβανομένης της νομοθετικής, της εκτελεστικής και της δικαστικής εξουσίας, επιχείρηση, με βία ή απειλή βίας, κατάλυσης, αλλοίωσης, απενεργοποίησης, διαρκώς ή προσκαίρως, στοιχειοθετείται, επιχείρηση προσβολής του Πολιτεύματος κατ' άρθρον 134 παρ. 2 του Π.Κ., και επιχείρηση κατάλυσης του Συντάγματος κατ' άρθρον 120 παρ. 4 Σ, ενεργοποιώντας τη θεμελιώδη συνταγματική υποχρέωση των Ελλήνων που διαθέτουν πατριωτισμό, αντίδρασης με κάθε μέσο.

Η απενεργοποίηση του δικαιώματος αναστολής, έως την έκδοση της τελικής δικαστικής κρίσης, αποτελεί στην προκειμένη περίπτωση, απενεργοποίηση θεμελιώδους θεσμού του πολιτεύματος, προσκαίρως και εμπίπτει στα άρθρα 134 και 134Α, περίπτωση (η) του Π.Κ. Καθώς σύμφωνα με την περίπτωση (η), θεμελιώδης αρχή και θεσμός του πολιτεύματος, είναι «και η) η γενική ισχύς και προστασία των ατομικών δικαιωμάτων που προβλέπει το Σύνταγμα.». Επειδή σε περίπτωση μη αναστολής, τα ατομικά μου δικαιώματα δεν προστατεύονται, προσκαίρως, στοιχειοθετείται προσβολή του πολιτεύματος.

Το θεμελιώδες Συνταγματικό δικαίωμα αντίδρασης γεννάται, σε κάθε περίπτωση εντοπισμού επιχείρησης κατάλυσης, αλλοίωσης, απενεργοποίησης θεμελιωδών αρχών και θεσμών του πολιτεύματος, έστω και προσκαίρως, και ενεργοποιείται, όταν κατά τη διάρκεια της εν λόγω επιχείρησης, ασκείται βία ή έστω τίθεται απειλή βίας, όπως στην προκειμένη περίπτωση της προσβαλλόμενης ατομικής ειδοποίησης, τίθεται «απειλή κατάσχεσης». Το ατιμώρητο δε της πράξεως αντίδρασης υπό αυτές τις προϋποθέσεις, προκύπτει τόσο από το γεγονός ότι η αντίδραση αποτελεί υποχρέωση επιβαλλόμενη από διάταξη υπερνομοθετικής ισχύος, αλλά και από τον ίδιο τον Π.Κ., βάσει του άρθρου 1 καθώς δεν υπάρχει νόμος που έχει ρητά αναιρέσει την ισχύ του άρθρου 120 ή που έχει θέσει προϋποθέσεις ως προς τον τρόπο εφαρμογής του, βάσει του άρθρου 20 που αποκλείει τον άδικο χαρακτήρα της πράξης όταν αυτή αποτελεί ενάσκηση δικαιώματος ή εκπλήρωση καθήκοντος, και βάσει του άρθρου 22 που αποκλείει το άδικο της πράξης που τελείται σε περίπτωση άμυνας αν το μέτρο της άμυνας έχει μικρότερο βαθμό επικινδυνότητας από τον βαθμό επικινδυνότητας της επίθεσης ή από το είδος της βλάβης που ενδέχεται να επιφέρει η απειλή. Επειδή στην προκειμένη περίπτωση η επικινδυνότητα της κατάλυσης του Συντάγματος είναι υψίστου βαθμού, κάθε βαθμός επικινδυνότητας του αντιδρώντα πολίτη είναι εξ' ορισμού ήσσονος σημασίας.

Το δια του άρθρου 120 παρ. 4 θεμελιώδες δικαίωμα, είναι ένα αμιγώς ατομικό δικαίωμα, που θεμελιώνεται στο πρώτο άρθρο του Συντάγματος, όπου ο Λαός ως σύνολο ατόμων, ορίζεται ως πηγή εξουσίας, και όπου η κυριαρχία του συνόλου των ατόμων, ορίζεται ως Θεμέλιο του Δημοκρατικού Πολιτεύματος. Βάσει του άρθρου 134Α, περίπτωση (η) του Π.Κ., «η γενική ισχύς των ατομικών δικαιωμάτων που προβλέπει το Σύνταγμα», αποτελεί «θεμελιώδη αρχή και θεσμό του πολιτεύματος», και αν επιχειρηθεί, με βία, ή απειλή βίας η απενεργοποίησή τους, έστω και προσκαίρως, στοιχειοθετείται επιχείρηση προσβολής του Πολιτεύματος και έγκλημα εσχάτης προδοσίας, (κατ' άρθρο 134 παρ. 2) που με τη σειρά της ενεργοποιεί το κατ' άρθρον 120 παρ. 4, Σ., δικαίωμα αντίδρασης με κάθε μέσο.

Καθ' όλη τη διάρκεια της Ανακοπής μου, στοιχειοθετείται επιχείρηση κατάλυσης, αλλοίωσης και απενεργοποίησης θεμελιωδών ατομικών δικαιωμάτων μου που προβλέπει το Σύνταγμα, εκ της νομοθετικής και εκτελεστικής εξουσίας, η δικαστική διερεύνησή τους όμως προϋποθέτει ενδεδειγμένη έρευνα, μη δυνάμενη στην παρούσα φάση εξέτασης του αιτήματος αναστολής. Το γεγονός όμως ότι η επιχείρηση αυτή κατατίθεται νομίμως στην αρμόδια αρχή ως προσωπική μαρτυρία, από Έλληνα πολίτη που έχει την υποχρέωση να το πράξει, αναστέλλει το ενδεχόμενο εξέλιξης της επιχείρησης, ώστε να αποφευχθεί επιχείρηση με βία ή με απειλή βίας, που στην προκειμένη περίπτωση θα επιφέρει οποιαδήποτε επιχείρηση αναγκαστικής εκτέλεσης. Διότι η κατά ΚΕΔΕ αναγκαστική εκτέλεση, θα ενεργοποιήσει το δικαίωμα και την υποχρέωσή μου να αντιδράσω με κάθε μέσο, κάτι που επιβάλλεται να αποφευχθεί, καθώς η ειρηνική επίλυση των διαφορών, που προκύπτουν μεταξύ των πολιτών και του Κράτους, αποτελεί τον καλύτερο τρόπο επίλυσης, εμπίπτει στην αρμοδιότητα της διοικητικής δικαστικής εξουσίας, αποτελεί λόγο ύπαρξης της δικαστικής εξουσίας και εν τέλει αποτελεί νόμιμο αίτημά μου που κατατίθεται με τον βασιμότερο δυνατό τρόπο.

Σε περίπτωση απόρριψης του αιτήματος αναστολής εκτέλεσης των προσβαλλόμενων πράξεων της διοίκησης, επίκειται αναγκαστική εκτέλεση επί των μοναδικών περιουσιακών στοιχείων μου, που είναι απολύτως αναγκαία για την αξιοπρεπή μου διαβίωση, ήτοι, η πρώτη κατοικία ως χώρος επαρκούς στέγασης, το βασικό μέσο μετακίνησης ως μέσο επαρκούς ελευθερίας και το προγονικό καταπίστευμα, ως είδος περιουσίας μη δυνάμενου να ρευστοποιηθεί. Για τους λόγους αυτούς, σε περίπτωση απόρριψης του αιτήματος αναστολής και προσωρινής διαταγής, θα ενεργοποιηθεί αυτοδίκαια το δικαίωμα αντίδρασης με κάθε μέσο, έχοντας παράλληλα αποκλειστεί το προσφορότερο, νομιμότερο και αποτελεσματικότερο μέσο αντίδρασης, που είναι η αντίδραση δια της δικαστικής οδού, έχοντας μάλιστα αυτό αποκλειστεί πριν η δικαστική εξουσία εξετάσει ενδεδειγμένα τη βασιμότητα των λόγων μου, και θα προκύψει ότι:

Ασκώντας το θεμελιώδες δικαίωμα αντίδρασης, που λόγω ενάσκησης θεμελιώδους καθήκοντος δεν μπορεί να ανακοπεί, θα επιλεγούν λιγότερο πρόσφορα, λιγότερο νόμιμα, λιγότερο αποτελεσματικά και πλέον επικίνδυνα μέσα, που θα μου επιφέρουν δύσκολα επανορθώσιμη ή και ανεπανόρθωτη βλάβη. Διότι στην περίπτωση αυτή, γεννάται η υποχρέωση της πολιτικής αντίδρασης προς ένα αποδεδειγμένα μη νόμιμο καθεστώς, οριζόμενο από τον Π.Κ., ως «καθεστώς εσχάτης προδοσίας», μια αντίδραση που πρέπει να είναι αποτελεσματική, φθάνοντας μέχρι την αυτοθυσία.

Είναι προδήλως βάσιμο, ότι η κατ' άρθρον 120 παρ. 4 θεμελιώδης συνταγματική υποχρέωση, αποτελεί υποχρέωση αυτοθυσίας, για λόγους προστασίας του απειλούμενου Συντάγματος και δημοκρατικού Πολιτεύματος. Και είναι ιστορικά αποδεδειγμένο, ότι η επιβίωση του Έθνους μας οφείλεται σε απαράμιλλες πράξεις αυτοθυσίας των προγόνων μας. Η αυτοθυσία, ιστορικά και φιλοσοφικά, ορίζεται ως ένας αγώνας υπεράσπισης της αξίας της ζωής, προαποφασισμένος να φθάσει μέχρι την απώλεια αυτής με την ατομική έννοια, προς υπεράσπιση της αξίας του συνόλου.

Εκ των αιτήσεων Ανακοπής και Αναστολής, εκ των ανωτέρω, βάσει της παρούσας υπεύθυνης δήλωσης περί υποχρέωσης αυτοθυσίας και βάσει των σχετικών αποδεικτικών εγγράφων περί οριακής προσωπικότητας του αιτούντος, (σχ.50 έως 53) **προκύπτει ότι:**

Οι λόγοι της αιτήσεως αναστολής, είναι ουσιωδώς βάσιμοι. Ο ουσιαστικότερος δε αυτών λόγος, **είναι προδήλως βάσιμος.**

Σε περίπτωση απορριπτικής απόφασης, στοιχειοθετείται απενεργοποίηση θεμελιώδους αρχής του Πολιτεύματος, προσκαίρως, προσβολή του πολιτεύματος, ενεργοποιείται αναγκαστική εκτέλεση επί περιουσιακών στοιχείων μου με κρατική βία ή απειλή βίας, επίκειται η ποινική μου δίωξη, ενεργοποιείται η κατ' άρθρον 120 παρ. 4 θεμελιώδης συνταγματική υποχρέωση, που γεννά επί του ατόμου μου την υποχρέωση αυτοθυσίας, η οποία λόγω της ανισότητας ισχύος μεταξύ εμού και του Κράτους, **θα μου επιφέρει ανεπανόρθωτη βλάβη.**

Για τους λόγους αυτούς, που είναι νόμιμοι, βάσιμοι και αληθείς, ζητώ την αναστολή εν όλω της εκτελεστότητας των προσβαλλόμενων πράξεων, και την έκδοση σχετικής προσωρινής διαταγής, με τις προϋποθέσεις του κεφαλαίου Η.8. της εκδικαζόμενης αίτησης αναστολής.